

А Владко остана срѣдъ двора самъ, държеше шапката си въ ржка и нервно я мачкаше.

Звънецътъ удари.

Свещеникътъ се изправи срѣдъ двора, а около него се наредиха всички отдѣления. Неговата молитва се носѣше надъ притихналото множество и призоваваше силата на Всевишия да изпълни малките души.

Всички деца бѣха спрѣли очи върху неговия исполински ръстъ. Само Владко стоеше съ наведена глава.

Свещеникътъ натопи китка босилекъ въ бѣлото бакърче и изпръска върху детските лица.

Децата се раздвижиха. Учителитъ ги въведоха въ класнитъ стаи.

Владко мълкомъ седна на единъ чинъ. Тотко влѣзе най-последенъ. Той се огледа. Всички чинове бѣха заети.

Изведнѣжъ предъ него се изправи Владко. Той го погледна смутено и заекна!

— Тотко . . . при мене . . . има едно мѣсто. Искашъ ли . . . да стоимъ пакъ . . . на единъ чинъ?

Тотко погледна зачервеното му лице, неговата виновна усмивка и рече:

— Приемамъ!

Двамата седнаха, спогледаха се, и по лицата имъ засия сжщата усмивка, съ която се здрависаха сутринята на този пръвъ учебенъ день.

Владко дълбоко съжеляваше за нанесената обида на другаря си и се заклѣ — презъ цѣлия си животъ да обуздава своя гнѣвъ.

Г. Червенковъ

